

Heslo od bunkra z vankúšov

Tercia A

Alyss otvorila dvere školy a nadýchla sa čerstvého vzduchu. Mal to byť krásny deň – veď práve dnes dovŕšila štrnásť rokov. No veľmi dobre vedela, že doma ju žiadna oslava nečaká. Nie odkedy jej rodičia pred dvoma rokmi zomreli pri autonehode. Úlohy Alyssiných vychovávateľov sa teda zhostili jej teta a strýko z druhého kolena. No tí ju brali skôr ako príťaž. Nikdy sa k nej nesprávali zle, no často sa stávalo, že si ju celé dni ani nevšimli. V škole nemala nijakých kamarátov. Pre všetkých bola len „tá úbohá“. Jej jedinou útechou po mizernom dni bolo zaboriť si hlavu do vankúšov a snívať sen, ktorý sa jej v poslednom čase zjavoval čoraz častejšie.

Alyss už bola v polovici cesty domov. Zrazu ju niekto schmatol a potiahol za roh. Pokúšala sa brániť, no bolo to zbytočné. Neznámy bol oveľa väčší a aj silnejší ako ona. Zrazu ju surovo zhodil na zem a ona konečne uvidela tvár svojich útočníkov. Bol to Pete a jeho banda. Skupina najsurovejších chalanov, akí kedy chodili do školy. A zhodou náhod taktiež Alyssini spolužiaci.

„Čo chcete?“ zúfalo sa pýtala Alyss. „Nič som nespravila!“ „Ale áno, spravila!“ vyprskol Pete s tvárou červenou od hnevu. „Nenechám sa ponižovať od dievčaťa!“ Vtedy Alyss došlo, na čo myslí. Omylom sa zmienila o problémoch so spolužiakmi pred triednou a tá si Petea vzala na paškál. Malo jej byť jasné, že bude chcieť odplatu. „Vážne chceš svoju odvahu dokázať tým, že zbiješ dievča?“ vmietla mu do tváre. „Pete, ona má pravdu,“ namietol Rick, jeden z miernejších členov Peteho gangu. „Kde je v tom hrdosť?“ Pete ofialovel a obrátil sa k Rickovi. „Dávaj si bacha, aby si ty nebol ďalší!“ Vtedy Alyss ucítila šancu. Podkopla Peteovi nohy, až spadol, a zanadával. Alyss bleskovo vyskočila na nohy a rozbehla sa ku východu z uličky. Teda, to bol jej zámer. Hneď ako sa Peteho gang spamätal zo šoku, vyrazili za ňou a v momente bola obklúčená. Dopredu sa pretlačil Gordon, Peteho najvernejší poskok. „Myslíš si, aká si múdra, čo?“ uškŕňal sa. „Tak sa pozrime, ako si poradíš s týmto!“ a vrazil jej rovno do čeluste.

Bolesť ňou prenikla, bezcitná, surová. Mala pocit, že sa nemôže hýbať. Počula, ako sa jej ostatní smejú. Nie! Toto ja trpieť nebudem! pomyslela si a strčila Gordona tak, až odletel. Počula náraz do steny. Bol tu len jeden problém. Najbližšia stena bola dvadsať metrov ďaleko. Šokovane vyvalila oči. Naozaj. Gordon ležal na protifahej stene a ledva sa hýbal. Otočila sa. Všetci na ňu šokovane zízali. Avšak v ich pohľadoch bolo niečo, pri čom jej prebehli po chrbte zimomravky - bol to strach. Prvý našiel slová Pete. „Čo si to urobila?“ „Nechcela som!“ namietla Alyss. „Len sa to ...stalo“ dodala bezmocne. Pete spätkoval dozadu. „Podme chlapi, padáme odtiaľto. Nemá to cenu.“ Ako na povel sa všetci obrátili a zmizli za rohom. Gordon venoval Alyss posledný nenávistný pohľad a odbehol tiež. Alyss v uličke osamela.

Zopár chvíľ sa spamätávala zo šoku. Čo to malo znamenať? Až teraz jej došlo, čo sa vlastne stalo. Odhodila aspoň stokilovú horu svalov asi dvadsať metrov! A vôbec nie je vyčerpaná! Je možné, že by to bola...mágia? Nie. Mágia je rozprávka pre malé deti. Alyss sa otočila a bežala domov. Už aj tak dosť mešká.

Keď Alyss vkročila do domu, s údivom zistila, že prekvapeniam dnešného dňa ešte nie je koniec. Teta a strýko sedeli na gauči v obývačke a čakali na ňu. Už len to, samo o sebe, bolo dosť nezvyčajné, keďže doteraz musela konverzáciu vždy začať ona. „Alyss, zlatko, máme pre teba darček,“ povedala teta milo. Alyss skoro spadla z nôh. Žeby sa ľady pohli? Za tie dva roky, čo spolu žijú si ešte nespomenuli ani na jediný jej sviatok a už vôbec, vôbec nikdy sa s ňou nerozprávali milo. Jej strýko vytiahol malú krabičku. „Patril tvojej mame,“ povedal. „Je to výnimočná pamiatka. Všade ho nos so sebou. Ochráni ťa. A nestráť ho!“ Poslednou vetou sa už z neho zase stal strýko, akého Alyss poznala. No aj tak. Po tej nehode sa tety stokrát pýtala, či nemajú nejakú pamiatku na jej rodičov ale vždy dostala zápornú odpoveď. A zrazu! Otvárala ústa, že niečo namietne, ale strýko na ňu uprel taký ľadový pohľad, že radšej ústa zaklapla. Zmohla sa iba na strohé „ďakujem“ a vybehla hore do svojej izby.

Nedočkavo rozstrihla šnúрку. V krabičke na malom vanúšiku ležal krásny zlatý medailón sa vsadením žiarivým strieborným kameňom. Vyzeral ako nejaký šperk z kráľovskej rodiny. Ak mala jej teta celý čas takúto vzácnu vec, prečo ju nepredala? Alyss neverila, že je za tým úcta k jej matke. Pochybovala, že sa vôbec niekedy stretli. Nie. Musí za tým byť niečo viac. Očarene si pripla medailón na krk. Je taký dokonalý, prebleslo jej hlavou, a ako sa krásne ligoce! Zrazu jej prsty o niečo zavadili. Na zadnej strane medailóna boli dvierka! Celá nadšená ich otvorila, no na jej sklamanie z nich vypadol len zrolovaný pásik papiera. Trasúcimi sa prstami ho otvorila. Na papieri stála hromada znakov, z ktorých Alyss nerozumela ani jednému. Vyzerá to ako nejaká šifra, pomyslela si. V hlave sa je premietli všetky šifrovacie pomôcky. Toto nebude semaforová abeceda a ani na Brailovo písmo to nevyzerá. Začínala ju ovládať beznádej. Musíš si veriť, chce to len dobrý nápad! Lenže aký? Ktovie, ktorá šialená hlava vymyslela túto šifru. Počkaj, aká je to rada, keď už nič nevychádza? No jasné. Morzeova abeceda. Opätovne sa zadívala na znaky. Teraz už boli pre ňu zrozrozumiteľné, každý z nich odkazoval na bodku a čiarku až nakoniec úplne jasne čítala: *Whisper pillow*. Bingo! Alyssina mama bola Američanka, preto dávalo zmysel, že ak medailón naozaj patril jej, tak správa bude v angličtine. Čo tým však chcela naznačiť? Nuž čo, za pokus nič nedám, pomyslela si Alyss, zaborila tvár do vankúšov a zašepkala: *pillow*.

Izba sa ponorila do tmy. Cítila, že sa jej pod nohami krúti podlaha. Citeľne sa ochladilo. Od strachu zavrela oči. Čo sa to, dočerta, deje? Odrazu všetky nepríjemné pocity zmizli. Opäť sa oteplilo, no dlážka pod jej nohami mala celkom inú štruktúru. Nepočula vôbec nič, a tak sa odhodlala otvoriť oči. Na jej prekvapenie stála v rozľahlej hale vyloženej zlatými a striebornými vankúšmi. Presne ako jej medailón. Kde to je? Nedostala príliš veľa času sa nad tým zamyslieť. Oproti nej kráčaj muž v dlhej zelenej róbe. Nevyzeral prekvapene, skôr akoby ju čakal. „Vitaj!“ zavolať na ňu. „Pod' bližšie.“ Alyss zdráhavo prešla zopár krokov smerom k mužovi. „Kto ste?“ spýtala sa opatrne. „Volám sa Eric,“ odpovedal „a máme si toho veľa čo povedať.“ Alyss nevedela, čo má robiť. Pravdaže chcela počuť odpovede, no čo ak je Eric jej nepriateľ? Eric sa usmial a povedal: „Pod' ďalej a sadnime si.“ Alyss sa to príliš nepáčilo, ale nechcela zahodiť svoj jediný zdroj informácií. Prešla krížom cez halu do jediných otvorených dverí. Po ceste míňali množstvo miestností, všetky zariadené v tom istom zlato-striebornom štýle. Nakoniec prišli do miestnosti s dvoma kreslami a stolom. Alyss vďačne klesla do jedného z kresiel, Eric obsadil druhé. Alyss čakala, kým Eric začne rozprávať. Po chvíli zistila, že na ňu len uprene hľadí. „Čo je?“ spýtala sa. Až potom jej došlo, že to mohlo vyznieť drzo. Nadychovala na na ospravedlnenie, no vtom Eric vyhrkol: „Tá podoba je zarážajúca..“ „Podoba s kým?“ zarazene sa spýtala Alyss. „S tvou matkou, samozrejme.“ odvetil Eric.

„Poznali ste ju?“ „Selona bola výnimočná žena.“ Eric sa zasnene zadíval von oknom. Vtedy Alyss praskli nervy. „Tak von s tým. Čo sa to tu vlastne deje?“ Eric si vzdychol. Asi pochopil, že už nemá na výber. „Pozri Alyss, možno ti to príde čudné, ale ja aj tvoja matka sme boli členmi niečoho, čo sa volá Rád snov. Má sedem členov. Vždy sedem členov.“ „To je pekné, ale čo to má spoločné so mnou?“ nechápavo sa opýtala Alyss. „Tvoja matka je mŕtva, Alyss. No pre Rád bola mŕtva už vo chvíli kedy utiekla s tým pozemšťanom!“ nahnevane vykrikoval Eric. Alyss sa len nechápavo prizerala. „Čo také mal on, čo som ja nemal? Prečo zahodila všetko svoje bohatstvo a zmizla?“ Vtedy to Alyss docvaklo. Takže Eric bol zaľúbený do jej mamy! Takže museli mať viac než blízky vzťah. Prečo jej o tom mama nikdy nepovedala? A to, ako Eric vyslovil slovo pozemšťan naznačovalo, že on ním nie je. Alyss prebehli po chrbte zimomriavky.

Mala sto chutí sa ho na to spýtať, ale podľa výrazu v jeho tvári usúdila, že to možno nie je ten najlepší nápad. Namiesto toho položila inú otázku, ktorá jej už dlhšie vrtala v hlave. „Čo je to ten Rád snov?“ Zdalo sa, že táto otázka vytrhla Erica zo zamyslenia. „To je...nuž ako by som ti to vysvetil...“ Vyzeral, že sa zvona hlboko zamyslel. Na to však Alyss už nemala nervy, a tak rázne pobúchala po stole. „Áno, dobre!“ povedal nahnevane Eric. „Takže, ako si už asi zistila, Zem nie je jediná planéta vo vesmíre. Práve teraz sme asi tisíc svetelných rokov odtiaľ. Úlohou Rádu snov je udržiavať poriadok vo svete snov. Rozhodne to nie je jednoduché, no inak by už ľudia o svoje sny dávno prišli.“ „Prečo?“ spýtala sa Alyss. „Sny ľudí sú vytvorené silou Túžby. No nič nemôže existovať bez protikladu a tak je tu aj sila Beznádeje. O sile Túžby už veľmi dlho nikto nepočul, no sila Beznádeje sa zakaždým prevetľuje do iného hostiteľa. Má jediný cieľ – zničiť všetky sny.“ „No ale ako do toho zapadáš ja?“ „Ak je Rád snov neúplný, sila Beznádeje to vycíti. V posledných dvoch rokoch sme zaznamenali viac katastrof ako predtým za päťdesiat rokov! Ľudia sa už začali báť snívať. Prestávajú veriť, že ich sny sa môžu splniť. Beznádej začína preberať moc. A preto si tu ty, Alyss. Bola si vybraná, aby si nastolila rovnováhu.“ „Ja? Ale veď ja som pozemšťanka!“ Alyss to slovo vyslovila ako predtým Eric – ako niečo, čo sa jej prilepilo na topánku. „Prečo by ste ma tu chceli?“ „Žila tu tvoja matka a ver tomu, či nie, sme tvoja rodina. V krvi ti koluje mocná sila našich predkov, ktorá ti dáva moc bojovať. Tvoje sny, to je kľúč k rovnováhe. Nesmieš prestať snívať.“ Pri týchto slovách Alyss cítila, ako ju zalieva teplo. Tohto muža poznala asi pol hodinu, no predsa jej bol bližší, než teta a strýko. Vedela, že má pravdu. Teraz jej to už všetko začínalo dávať zmysel. Jej sny! O mame, o budúcnosti a nádeji. Bez nich by to nebola zvládla. A teraz je na nej pomôcť ďalším. Bolo to jej poslanie. „Preto sa ťa pýtam, chceš sa stať plnohodnotnou členkou Rádu snov?“ Alyss sa tvárila, že rozmýšľa, no odpoveď poznala, skôr, než sa Eric nadýchol. „Áno,“ vyhrkla „Prisahám!“ Eric sa usmial – bol to výraz čistej radosti. Alyss ale ešte stále čosi vrtalo v hlave. „Ako som sa sem dostala?“ „Toto je palác pre strieborného člena Rádu snov. Predtým to bola tvoja matka, teraz si to ty. Tvoj medailón je tvoje spojenie s týmto miestom. Kedykoľvek povieš heslo, ocitneš sa tu.“ „No páni! Takže toto všetko je teraz moje?“ nadšene sa čudovala Alyss. Eric sa pousmial. „Áno. Bude to tvoj bunker z vankúšov.“